

[BENE]

Vidím všetky svoje lásky v diaľke rozmazané ako v sne,
ako v hmle, v tej tme a zisťujem, že
nás delí len 5 metrov,
trocha promile a barový dym do chvíle,
kým sa stratí spolu s ním, aj tých 6 pív
v matnom osvetlení víkendu a potom parket,
je to len pár viet a pár zadkov
a pár piatkov a pár riadkov,
čo prosia o beat, pre túžbu ožiť,
pre túžbu tvoriť skladám vernosť
a pre túžbu skladať tvorím rap
s vedomím, že mi pod nohami horí svet
a v hrdle sucho núti kroky k baru
už len pre náladu a pre minulosť,
aby sa minula naveky z našich pamäti
a potom beatu svoj život zasväťm,
a potom mýtu, že ten čas zas tak letí,
a potom rýmu dám to veľké nič, čo mám.
Zostávam sám, sa oddávam hrám v tom tichu,
kde písmenká skáču do rytmu beatu,
rozoznávam tvary tvojho mena
matne jak smer, keď sa vlečiem
pri ceste domov
v meste bohov, bohémov a slečien.
Nadránom utekám zo sveta lží a alkoholu,
nechcem, no musím naspäť dolu
medzi smrteľníkov, a ďalší večer stíchol
jak hudba. Nič. Vákuum.

[LYRIK]

Keď po troch hodinách strávených v podniku zívnem,
naivné životné pravdy folklóru rozhybu moju myseľ

a prestávam sa zžierať tým, či niečo dáva zmysel...
Jasné, že nie... Je to jasné, že všetko v prázdne ženie sa
a preto stredový klin túžob odistím
a s kľudným svedomím na staré mestské múry štím
a skrývam sa pred mestskými fízľami, čo idú za mnou
s pokutou, práve keď Beyuzov beat mi ide pod rukou,
a sláky v krčme lezú k rozpuku dekoltovej kultúry
s krajkami aj bez, zdá sa mi, že svet je sex,
keď ožije vo mne neskutočné množstvo viet,
ožije vo mne množstvo tvárí, stále, večne mladých, vieš,
tak dávam ti svoj večer, ty mi daj ešte víno, nech
sa môžem vrátiť tam, čo volajú „normálny svet“,
kde je milión panákov, milión zázrakov, čo nás zachraňujú,
keď nám horí za zadkom - dych z drakov a výplody,
ktoré sa vynárajú - sú len sekvencie z filmu,
čudného absurdného plátna, ten film tu žije,
menia sa len herci, tak podobní, majú nové scény
na nemennej scenérii, po klapke prichádzajú
ďalšie klapky a ja ostávam maliarom viet,
ktoré si nájdu tých svojich päť pokračovateľov,
bláznov z blokov a sídlisk, barónov lesných bystrín,
čo sa vláčia terénom dve sekundy pred big bangom
v únikovom tuneli.

BENE Môj asi najstarší text na prvom albume *Modrých hôr*
a spolu s *Walkin'* jediné dva texty, ktoré som mal napísané ešte
predtým, ako som vôbec mohol tušiť, že raz nejaké *Modré*
hory budú. Napísal som ho v roku 2005 a potom bol dva roky
v šuplíku a čakal na ten skvelý Lyrikov part, ktorý dopovedal
to všetko, čo mal. Vždy, keď ten text počujem, vidím pred
sebou Galantu a nás, ako sme mali 21 a pili pivo v bare Tribúna
a po záverečnej sa presunuli na jedinú otvorenú miestu, na tú

debilnú diskotéku, kde každý každého poznal, a preto si sa mal na pozore, aby si sa náhodou nesprávnym pohľadom nekukol na nesprávnych ľudí, lebo Galanta v 2005 bola po polnoci furt trocha v deväťdesiatych.

LYRIK V hlbokých dvetisícich rokoch spoluviedol výtvarník Ivan Herényi, ktorý bol neskorším autorom obalov našich prvých dvoch albumov (áno, tie super linoryty), podnik menom Diera. Tak sme ho aspoň volali. Bolo to naše útočisko – hneď vedľa Klarisiek. Pankáčina jak mraky, totálna tlačénica, hustý dym a najlacnejšia tequila v meste. Zavše sa tam strhla strašlivá žúrka. Jeden z dídžejev, ktorý tam hrával, bol Radko Obratko, ktorý teraz exceluje so svojimi Zápiskami bratislavského neurotika. Raz sa mu stalo, že šiel von a čúral na prilahlé historické múry práve vtedy, keď šli okolo mestskí policajti. Schytil tisíc korún pokuty a chvíľu bol pre mňa DJ Tisíckorunák. Odvtedy sme sem-tam skočili očúrať staré mestské múry s dobrodružným pocitom, aby nás nechytily mestskáči. Apropo, práve v Diere ma Ivan Herényi odfotil s Benem za barom a z tých fotiek potom vyrobil linoryt na náš eponymický album. Diera však už, žiaľ, nie je, ako ani tamtie romantické časy. Týmto podnikom som sa inšpiroval aj pri písaní textu *Pár barov o baroch*.

KAŽDÉ RÁNO

[BENE]

Každé ráno vstávame do temna,
ja Bene a tuná Lyrik, môj človek odvedľa.
Život je osud a naším osudom je brodiť sa
po kolená pátosom, tým nánosom našich dní
a prebdených noci, kde bolí hlava o pár hodín neskôr,
naš život je beat a ten je priestor pre peklo,
cesta, kde hľadáme svetlo, keď iní
prinášajú tmu, zle si vysvetľujú hru,
kým ja makám za vtípnú mzdu,
život je dakde tu, život je vôkol, tu,
život je,
že „hľadám lásku. Nájdem ju?“
Moja karma je drsno zaprášená,
až tak, že viem do nej nakresliť prstom archanjela.
Moje motto je, že keď máš beat, tak píš,
moja viera váži viac než na krku pár gramový kríž.
V pravidelných intervaloch prežívam svoju vlastnú Casablancu.
Volaj ma Rick Blaine
a zahraj to ešte raz, Sam, a zahraj to ešte raz tam,
nech viem, „ako plynie čas“, keď chlastám.
A osvietenie? Prichádza vždycky ráno,
keď v bare zapnú osvetlenie
a zrazu chápem všetkých svojich démonov a aj upírov z Bladu,
že prečo na denné svetlo nejdú.
Verím v človeka, v myseľ a ten zadymený priestor,
tak isto jak verím vo svoje zadumané mesto,
verím, že vesmír vie byť aj čestný,
jak že barman, keď som na bare, musí byť presný.
Keď hľadím na človeka, nevidím tvár, ale skutky,
jak keď hľadím na stejdž, nevidím emsíz, ale kadibúdky,
latríny na rýmy, ale dnes je mi to jedno,
hľadám beat a to svetlo.

[LYRIK]

Tam dole hlboko je prameň, hľadaj ho na dne,
v tom bode, kedy portrét v zrkadle zmatnie,
keď scéna sa zatmie, po strihu nepríde nič, len
tma v sietnici oka, vidím krysy ísť cez storočia,
potkana vyhodil aj hip-hop fanda z obloka,
je to očistný rituál hry,
zatiaľ čo ja som vyhodil z okna srdce, básne a sny
a pozerám, ako padajú pomaly do dní
jak na mačacie hlavy padajú listy k jeseni
a nechávam sa spoznať, že život je bezcieľny,
jak snažíme sa presvedčiť, že neni bez ceny
to naše každodenné klišé, vžitie bez zmeny,
tak sedím v šere spolu s ňou a píšem,
snažím sa pochopiť súvislosti písmen a zverokruhov,
uver mi, že žijem v džungli druhov,
býkov, levov, škorpiónov a mnoho rýb v tom
a čakám, že Bene nájde šťastný koniec Casablanky
a ja ornament svojej zaprášenej karmy,
verím v ten prach, že dosadne navždy jak splín,
to tušenie sa deje potichu jak sny pre zvláštnych,
pozorujem nočnú oblohu z vinárne Argos,
je to dobrý výhľad, vo vzduchu cítiť pátos,
snívajúc o svetri Lacoste sa prepadávam do postelí,
kde veľa zmätku bolí dospelých,
som v cudzích mestách a v cudzích očiach, v ktorých čítam
vlastné traumy z detstva, čo nechcú prestať.

ENERGIA SA MUSÍ HÝBAŤ

[LYRIK]

Nie je dôvod stáť, všetko sa musí hýbať,
energia sa musí míňať a znovu dobýjať jak hrad,
kdesi zvnútra vyviera posvätný flow, jak má Ganga,
moje skills sa vyvíjajú jak evolúcia, cítim strašný hlad,
jedlo, čo varím, je chilli jak v reštika á la Barma,
ostáva po ňom horúco, jak keď dav žien rozpáli samba,
rým je špirála (čo viac?), keď začne vyčnievať ponad jak
mrakodrap,
je to poézia, som lyrik, tak to cháp,
mám milióny trekov, milióny obrazov, milióny odkazov,
milióny nesplnených snov,
milióny slov, milióny osudov, milióny omylov, milióny rokov
čakajú vo mne, keď sa energia pohne, všetky vyjdú von,
tak poďte v tom, keď spektakulárny emsí
žongluje rýmom a prináša nové trendy, jak keby spal so
Sybilou,
ide to vo mne minútu za minútu: ja, Bene a Billy
ideme unisono, ideme z ulíc, z rohov, priamo z domov
s hitom v systéme, striktne povznesene, príď sem,
tam, kde sme dnes prísne v hre, keď večer padne v meste,
lebo energia musí von, musí dnu, musí tiecť jak voda,
poznačený muzikou budem inertný plyn jak Jožo Ráž.

Energia sa musí hýbať, bezodná muzika,
tak jak keď sa rozplýva, rozhybe celý sál,
tá veda je mocná, ja viem, mám rád,
keď sa rozvíbrujú okná jak membrána.

[BENE]

Ludia kráčajú a starnú, ulica žije, chodník dýcha,
asfalt páli, energia sa musí hýbať.
Ži ten hurikán síl, tisíc pavučín a hviezdny prach

nám sadá na uši. Múdrose sveta, čo sa nedá naučiť.
Džankuj ten pohyb do žíl, slyš tie kroky - kroky,
míle debát, hodiny slov, pís len pocit - pocit.
S odhodlaním kresťana a trpezlivosťou Budhu
hľadáme kľud tu, padáme ku dnu, skladáme hudbu. Buď tu!
Keď mesto rastie, pulzuje, dýcha v tme, páli,
sa pýtam len tváří, či snívanie trápi.
Energia je s nami, je príbeh, tak to zaži!
Veľké množstvá, nielen obsah, večné božstvá. Zostaň.
A za tým všetkým sú osudy, hriechy, priestor, steny.
Smutní, šťastní, zlí, dobrí, to všetko sme my.
Vo víre udalostí srší gejzír dojmov,
energia sa spaľuje jak benzín, pochop.
Jak vo vášnivom tanci básnik s Erató,
jak v tej básnickej vášni chladný predátor.
Energia sa musí hýbať, tá muzika bez dna.
Energia sa musí hýbať, rozhybe ten sál.

NAUTILUS

[LYRIK]

Tak kto je ten najväčší človek v aréne,
kde TV je heroín, čo ubíja na zbláznenie?
Tak povedz mi, čo mám robiť, keď to chcem sám vedieť.
Pozorujem škrvrny na stene už ďalší deň.
Nechce sa mi ísť, piť, vnikám do panelov,
zvykol som si počúvať zvuky u susedov,
všetky hlasy hltám nemo, som Nemo:
Nautilus je mojím domovom a samota luxus.
Je tu okno otvorené dokorán v noci bez otázok,
byty sú bezpečné trezory,
pozerám sa na dno bláznov a pre mnohých
vyzerám jak blázon, ale povedzte mi,
prečo platíte architektov doby, aby ste nemuseli byť
zodpovední za celý lobing, mobing, džoby, hroby,
celé roky som s tým, lebo žijem ten film, lebo ja som ten film.

Toto je osobné, ale žiadne tajomstvo, že
to, čo nám ostáva v žilách z rán, je monštruózne,
prenikavé ako spomienka na rána a kosu,
aj náš osud je spomienka vrytá pod kožu.
V oddelení syrov postáva stará známa,
má zmätok v kútiku oka, krč v kútiku úst,
nevie, či má byť dáma alebo kúsnuť jak hus,
bojí sa byť sama, bolí ju pravda, nenávidí toto šialené blues,
nenávidíme ho spolu, v pozadí príbehov chodcov
je bolesť, tam dolu, tam vzadu tá úzkosť, ktorú sa snažíme
skryť,
preryť ten vryp a z blížnych, čo to nezvládli, si robíme riť.
Tak kto je ten najväčší človek v aréne?
Každý chce byť kráľ, život v predstavách, čo sú skráslené,
ešte radšej nie, nerob ten krok,
s páskou cez oči sa blížíš k veľkej trhline, stop!

[BENE]

Život zrazu vyzerá tak krásne kludne,
izba je hlboká jak šálka Dračej studne,
za oknom plynú príbehy, v izbe stojí čas a vzduch,
„život je krásny“ je len nemiestny sarkazmus.
Vraj slová sú všetko,
tak asi preto tak často strácam reč
a spomienky sú to jediné,
tak asi preto sa tak často vraciam späť
žiť svoju ulitu, sledovať byt a z neho ulicu,
kde ľudia bežia pred svojím tieňom
za svojím menom, čo iní vláčia po stokách,
kým vidina ľahkých peňazí sa stráca v smogu
spolu so snami, čo chceli predbehnúť dobu,
a pár biznismenov rozbieha svoju búrku,
kým čajové listy rotujú v mojom čungu.
A pri tom všetkom pavúk v rohu tká a tká
a ja trhám lapač snov tam tak sám,
nech do priestoru vstúpia sny, hoc aj zlé,
nech žijem príbeh,
lebo ja som príbeh.

LYRIK Písal sa, tuším, rok 2006. Práve som ukončil svoju aktívnu žurnalistickú kariéru. Po ôsmich mesiacoch v SME na ekonomickom oddelení som usúdil, že dennikár zo mňa nebude. Vlastne som vôbec nevedel, čo zo mňa bude. Vedel som len, že chcem spať. A tak som spal. Pri otvorenom okne, v prenajatej izbe na Riazanskej spolu s ďalšími ľuďmi v iných izbách. Dochádzali mi prachy a nevedel som, ako zaplatím najbližší nájom. Začal som mať frajerku Liišku, to som ešte nevedel, že to vydrží roky, bola to taká mladá inteligentná a pekná baba z Lamača. Sľubné. Ale aj tak. Jedna noc sa mi zazdala obzvlášť osamelá a beznádejná.

Závan čokolády z neďalekého Figara už vyvanul ulicami a nebolo sa už vôbec čoho chytiť. Nikde nikto. Nox et Solitudo a nechúť ísť piť, skôr túžba rozplynúť sa v paneloch. Počúval som skladbu *Les Miens* od francúzskeho rapera menom Shurik'n a môj existenciálny pocit nabral na sile. Zahľadel som sa do sídliska, okno stále dokorán, snažil som sa ignorovať prival nočného hmyzu a začal som písať *Nautilus*. Šlo to rýchlo, hneď som text v tom rozpoložení narapoval do príručného mikrofónu. Potom som skladbu radšej zakopal hlboko do foldra na počítači, ktorý som si pracovne nazval *Projekt Modré hory*. O milión dní neskôr ho, už v inom podnájme na inej ulici, objavil Bene. Nemyslel som si, že takýto typ lyriky by mohol niekto prijať, to sa mi zdalo trochu pritiahnuté za vlasy. Ale predsa. *Nautilus* bol začiatok niečoho veľkého v mojom vesmíre.

BENE Moja srdcovka ako tie čerešne, vôbec prvý text, ktorý som písal s vedomím, že pôjde do toho tajomného foldra *Projekt Modré hory*, ktorý som objavil v roku 2007 u Lyrika. Matne sa mi vybavuje, že sedíme na Lyrikovom priváte a pijeme čaj v ten víkend, keď sme u Mariana Jaslovského nahráli našu vôbec prvú spoločnú skladbu, a to *Démon s telom*, a Lyrik mi púšťa nejaké skladby a vtom mi vraví, že tam má jedno divné demo, že či si to chcem vypočuť, ja, že jasné, a po 2 minútach a poslednom verši, ktorý mi oznámil, že s páskou cez oči sa blížim k veľkej trhline, stop!, som vedel, že do tohto niečo musím napísať. Vravím mu to, on neveriacky, že takéto žvásty nielen že môžu niekoho baviť, ale ešte aj zaujať, mi vraví, že okej, choď do toho. Strih. Cestujem vo vlaku a už mám v hlave prvé riadky a na druhý deň mu posielam narapované demo svojej slohy. *Nautilus* je naším domovom a samota luxus. *Modré hory*. Zvyšok je história.